

poartă, de asemenea, mesajul locului comun, vrând parcă să spună: „nu vă lăsați înșelați! Orice om poate să ascundă un straniu infern!“. Finalul neașteptat al piesei pune în discuție contradicțiile care intervin între realitate și ficțiune, alunecarea realului în catacombele imaginarului ca ultimă soluție de epurare a conflictelor interioare. Ceea ce e de remarcat la acest spectacol este coerența ritmului dată de o alchimie regizorală echilibrată a pauzelor decisive cu jocul alert sau calm, fără momente trenante, și o împrăștiere continuă a faptului banal într-o problemă emoționantă, efect al jocului actorilor bine temperat.

Ateneul Tătărași, Iași – Ultima splendoare a chinezăriei pure de S. I. Witkiewicz. Regia: Benoît Vitse. Costumele: Corina Bujor. Distribuția: Daniel Busuioc (*Dyapanas Nibek, Tatăl*), fetele familiei Nibek: Nicoleta Lefter (*Zofia*) și Gabriela Iacob (*Amelia*), Radu Ghilaș (*Jezor Pasiukowski, Vârul*), Ramona Dorneanu (*Aneta Wonsiewicz*), Laura Bilic (*Anastazia Nibek, Fantoma*), Dumitru Năstrușnicu (*Ignacy Kozdron*), Octavian Jighirgiu (*Josef Maszejko*), Miriam Camara (*Bucătăreasa*). Data premierei: 18 mai 2005.

Virginitatea visului

Un alt spectacol prezentat în cadrul stagiunii poloneze la Ateneul Tătărași, în colaborare cu Institutul Polonez din București, este *Virginitate*, o dramatizare după un text din volumul *Bakakai* de Witold Gombrowicz, realizată de Benoît Vitse, care semnează și regia. Spectacolul a fost ambientat, timp de două săptămîni, de expoziția de fotografie *Portret Witold Gombrowicz*, de Bohdan Paczowski, unul dintre cei mai buni prieteni ai scriitorului și, totodată, remarcabil arhitect de talie mondială în perioada petrecută de Gombrowicz în Argentina și mai apoi în Franța, la Vence.

Conceput într-o cheie lirică, subliniată și de muzicalitatea dură și caldă a acordeonului, de către Sorin Crudu, tema pare un subiect rătăcit în lumea modernă de astăzi, unde tinerii par să nu mai viseze, să nu mai treacă prin fiorii dragostei pure. O analiză a naturii umane, a simțurilor ce se ascut ca să primească propriul răspuns la întrebările vieții, a primilor pași într-un senzorial accentuat al iubirii, unde gustul, văzul și mirosul sunt principalele instrumente, iar pudoarea reprezintă o limită de netrecut. Candoarea și inocența tinerei Alice ia înfățișări bizare, brutale chiar, când nu află răspuns la întrebările care survolează adevărul lumii reale. Contrastul care se instalează între naivitatea ei și pudoarea forțată a lui Paul, care se pare că știe mai multe, dau relației lor un anumit farmec, dar și un ușor umor. Se pare că jocul celor doi, Gabriela Iacob și Dumitru Năstrușnicu, este îngreunat de imposibilitatea adaptării unui comportament propriu începutului de secol XX la unul actual, deși efortul lor este vizibil. Se petrece în timp o redundanță a gesturilor care nu mai pot fi adaptate noilor condiții. Cred că virginitatea, inocența ființei umane, n-a murit, doar că a trecut în alte forme și de aceea cele vechi, dar totuși bine reprezentate, aș zice chiar bine conservate, actoricește și regizoral, nu mai pot fi decodificate de către spectatorul obișnuit astăzi cu altceva. Costumele Corinei Bujor sunt indicii care pregătesc o ascensiune în timp. *Virginitate* este un spectacol care merită văzut, cel puțin pentru mesajul lui care poate să declanșeze sensibilități latente, atrofiate de vulgaritatea cotidiană.

Ateneul Tătărași, Iași – Virginitate de Witold Gombrowicz. Adaptarea și regia: Benoît Vitse. Costumele: Corina Bujor. Distribuția: Gabriela Iacob (*Alice*), Dumitru Năstrușnicu (*Paul*). La acordeon: Sorin Crudu. Data premierei: 2 martie 2005, data reprezentației: 23 aprilie 2005.

Gabriela IACOB și Dumitru NĂSTRUȘNICU.

